

[Landbrugsministeren.]

ning, naar vi fra alle Sider er klar over den. Det er denne, at man kunde benytte Nedsættelsen af et saadant Udvalg til at vække Forventninger i den sønderjydske Befolkning, som ikke kan opfyldes, og man kan, naar ikke der bliver talt rent ud om det i Forvejen, ved Nedsættelsen af et Udvalg og ved de dertil knyttede Forventninger yde Bidrag til at opretholde det, som man har kaldt Uroen i Sønderjylland.

Og her maa jeg sige, at det er noget ejendommeligt, at man skal nedsætte denne Kommission, efter at vi i forrige Samling har gennemført vidtgaaende Foranstaltninger med Udlaan af Kapital til det sønderjydske Erhvervsliv, særlige Laan beregnede alene for Sønderjylland, og vi nu ved det foreliggende Lovforslag i højeste Grad gaar ind for at skaffe Beskæftigelse i Grænseegnene gennem en stærkt forceret Udstykning og gennem Vejanlæg, som ganske vist ikke omtales i Lovforslaget, men som ærede Medlemmer vil vide vil komme i Forbindelse dermed ved en Beslutning i Finansudvalget.

Jeg erkender imidlertid, at der er store Erhvervsvanskeligheder i de sønderjydske Landsdele og ganske særlig, det indrømmer jeg, i Grænseegnene. Jeg tror ganske vist, at disse Erhvervsvanskeligheder i al Almindelighed taget er de samme som dem, der findes i det øvrige Land; der kan være særlige Forhold i Grænskommunerne, jeg tror ogsaa, der er saadanne, og disse Forhold kan kræve Særforanstaltninger, det indrømmer jeg, men i Almindelighed er Erhvervsvanskelighederne de samme i Sønderjylland som i det øvrige Land, og efter mit Kendskab til den sønderjydske Befolkning tror jeg ogsaa, at Hovedparten af denne erkender, at saaledes er det.

Jeg vil gerne her indskyde den Bemærkning, at naar man taler om Uroen i Sønderjylland og de mange forskellige Bevægelser i Sønderjylland, er det noget, der mere findes i Pressen og i offentlig Tale end i Virkeligheden, og hvis jeg maatte udtale et beskedent Ønske, er det dette, at Pressen baade i Sønderjylland, men ogsaa særlig her i Hovedstaden vilde beskæftige sig noget mindre med alle de forskellige „Bevægelser“, der opstaar i Sønderjylland. For den store Part af den sønderjydske Befolkning har ikke Ansvaret for disse „Bevægelser“; den store Part af den sønderjydske Befolkning slutter sig til den Betragtning, at Sønderjylland

og Befolkningen der hører sammen med Landet og maa dele Kaar med Landet og naturligvis skal have Adgang til de Hjælpeforanstaltninger, man giver for hele Landet, men den er ogsaa klar over, at der ikke vedblivende kan træffes særlige økonomiske Foranstaltninger for Sønderjylland alene.

Vi har nu i denne Samling gennemført Kriselove for de forskellige Erhverv, Kriselove for Landbruget og Kriselaan til Haandværk og Industri, og lad mig her ogsaa nævne Laanene til Akkordordninger i Landbruget, og det er en Selvfølge, at disse Laan i lige saa stor Udstrækning kommer Sønderjylland som det øvrige Land til gode. Og idet jeg altsaa er villig til at nedsætte det omtalte Udvalg, vil jeg sige, at det nytter jo ikke, at vi opretholder en Forventning om, at der vedblivende kan træffes Foranstaltninger særlig for Sønderjylland. Naturligvis udelukker dette ikke, at hvor der paa særlige Omraader er særlige Aarsager, der fremkalder ekstraordinært vanskelige Tilstande, kan der i Sønderjylland lige saa vel som i enhver anden Del af Landet træffes Foranstaltninger.

Men naar jeg har sagt dette, ønsker jeg hertil at føje, at jeg erkender, at et Under søgelsesudvalg som det, der her ønskes nedsat, i een Henseende kan gøre sin store Nytte, nemlig ved at tilvejebringe paa et fuldkommen sagligt, objektivt Grundlag nyttige sammenlignende Oplysninger. Jeg tænker her paa Erhvervenes Vilkaar, paa Arbejdernes Forhold, paa Arbejdsløshedens Størrelse Nord og Syd for Grænsen saavel som sammenlignende Oplysninger vedrørende Erhvervsvilkaarene i Sønderjylland sammenlignet med de jyske Amters, der grænser nærmest op til Sønderjylland. Jeg tror, det kan være i alles Interesse, baade i den sønderjydske og i den øvrige danske Befolknings Interesse, at saadanne fuldkommen saglige Oplysninger fremskaffes, og idet jeg anser dette for at være en Hovedopgave for det Udvalg, der nedsættes, har jeg altsaa givet Tilsagn om, at jeg for mit Vedkommende meget godt kan medvirke til dette Udvalgs Nedsættelse.

Men jeg gør det altsaa med de to Forbehold. For det første, at vi fra Regeringens Side ikke derved vil føle os fritagne for at beskæftige os med sønderjydske Spørgsmaal, for vi har afgivet visse Løfter om at tage dem op, og disse Løfter ønsker vi ikke at blive fritaget for. Dernæst, at der ikke i dette Udvalgs Nedsættelse maa lægges noget, der kan betyde nye Forventninger om særlige Foranstaltninger, der kun kom-